

го време мълча и съ едното си око поглеждаше дъщеря си. Такъвъ му бѣше обичаятъ, — следъ като се наговорѣше, като се навикаше, уморяваше се и ставаше мълчаливъ. По едно време той пакъ се обади:

— Марийке, я обърни тамъ рогозката. Оставилъ съмъ тамъ други пари, даде ми Георги Желѣзовъ за нивата, дето я сѣ той. Вземи и тѣхъ и ги тури въ сандѣка, — и той пакъ ѝ даде ключа.

Той ставаше благъ, добре разположенъ и се радваше, че дъщеря му до такава степенъ е спечелила довѣрието му. На никого друго го той не би далъ ключа отъ сандѣка.

Доде време да си легне Даскалъ Ангелъ, Мария му посла, настани го. Следъ туй тя мина въ другата стая, но сама не си легна, не угаси лампата. Чернитѣ ѝ очи често се обръщаха къмъ прозореца, заслушваше се, чакаше сякашъ нѣщо. Следъ часъ-два нѣкой лекичко, предпазливо почука на прозореца, задъ стѣклото се мѣрна човѣкъ. Мария грабна една бохча, приготвена по-отрано, угаси лампата и на прѣсти излѣзе вънъ. Отъ тъмнината се отдѣли и дойде при нея мжжъ — по вървежа се познаваше, че е строенъ, младъ. Той пое бохчата, но се спрѣ, защото Мария се обърна и се загледа къмъ кжщата.

— Защо се връщашъ? Да вървимъ...

— Сега, сега...

— Нѣма време. Какво гледашъ?